

Introit: *Vysvobod' mě, Hospodine, od člověka zlého, chraň mě proti násilníku, proti těm, kdo mají v srdci zlé úmysly a den ze dne se srocují k bojům, jazyky si ostří jako hadi, za rty mají jed jak zmije. Ochraňuj mě, Hospodine, před rukama svévolníka, chraň mě proti násilníku, proti těm, kdo zamýšlejí podrazit mi nohy. (Žalm 140,2-5)*

Píseň 638

Modlitba

Čtení: Numeri 21, 4-9

Píseň 607

Text kázání: Jan 3, 14-15: Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.

Bratři a sestry,

k dnešnímu kázání mě inspirovalo nedávné krátké vidění. Věřím, že to bylo od Boha. Byl jsem v nějaké tmavší místnosti, kde se z pod postele vyplazil veliký zelený had. A jak se tak plazil, stále více mohutněl a nebylo vidět jeho konec. A když jsem se pak podíval ke dveřím, zahlédl jsem, jak skrze tyto dveře odchází směrem ven Pán Ježíš. Neviděl jsem Mu do tváře, spatřil jsem jen krásnou bílou spodní část Jeho pláště. Ale věděl jsem, že je to ON. Co mě znepokojilo, bylo to, že odcházel pryč a já zůstal jako přimražený ve společenství hada, který měl snahu mě spoutat. Jak si takové vidění vyložit? Jako varování? Možná to je varování pro mne, možná je to ale poselství pro náš sbor a pro každého z nás. ***A cožpak se nám nemůže stát, že by od nás Bůh odstoupil, když odstoupil např. od Samsona, nebo od Saula?*** Záleží jen na nás.

Když jsem kdysi uvěřil v Pána Ježíše, tahal jsem to ještě na dvě strany. Jednou ve sboru, jindy jsem chodil po světských radovánkách. A po jednom alkoholovém opojení jsem v noci bytostně prožíval stav, kdy mě podobně zelený had omotával, spoutával, doslova mě dusil a syčel: „*Už jssssi můj...*“ Tehdy jsem volal a doslova křičel k Ježíši, ať mě zachrání, vyznával jsem své hříchy a prosil o odpuštění. A On přišel. Přišla tak silná Boží moc a nádherné bleděmodré světlo, ve kterém se ten had rozpustil a nebylo ho.

Bratři a sestry, mnohdy si neuvědomujeme, jaké nebezpečí nám hrozí, když přestaneme **hledět na Pána Ježíše**. Mnohdy ve svých životech ani nerozpoznáváme, jakého hada si chováme na prsou. A nemyslím tím nyní někoho nám blízkého. Myslím tím hřích, který se nám stal milý. Co schováváme pod svou postelí? Co chceme schovat před druhými, aby nikdo neviděl? S čím koketujeme a myslíme si, že máme pod svou kontrolou? S čím nebezpečným si zahráváme? Mám, bratři a sestry, bázeň před Bohem. Ten, kdo pozval Pána Ježíše do svého života, kdo Ho učinil Pánem a Spasitelem svého života, ten se nemusí bát, řekneme si. Ovšem tam, kde je Pán Ježíš, tam přece nejsou žádní hadi! Tam není žádná temnota. Tam je pouze Kristovo světlo. Chrám našeho srdce naplněný Duchem svatým. Je to tak? Anebo to už tak není? Jestliže naše hříchy přerostly, možná to nějakou dobu utajíme před druhými, ale duchovní svět se oklamat nedá! ***Jeden člověk choval hada škrtiče. Byl to jeho miláček, dokonce s ním spával v jedné posteli. A jak ten had rostl, tak když už byl skoro stejně dlouhý, jak byl člověk vysoký, zdálo se tomu člověku, že je ten had nemocný. Jednak nic nejedl a v posteli spal našponovaný. Šel tedy s ním ke zvěrolékaři. Ten mu však řekl: Ten had není nemocný. On spí našponovaný proto, aby si vás změřil. A v momentě, kdy bude větší, než vy, tak vás zahubí. On nejí proto, že se vás chystá sníst.*** Člověk si myslí, že i hadu může být pánem. Přemýšlení hada je jiné. On nás chce přemoci a učinit z nás obět'. Taková je satanova strategie. Takto získává nad tebou moc i hřích, ve kterém zůstáváš. Pak už ti nevládne Kristus. Moc přebírá had, jehož pozice sílí. A ty svým postojem vlastně posíláš Pána Ježíše pryč. Tohle chceš? Já to určitě nechci a věřím, že ty také ne. Nedokážu si představit, že by ode mne odstoupila Kristova milost. Záleží ale pouze na každém z nás, komu nebo čemu dáme ve svém životě prostor.

Bratři a sestry, jsem rád, že žijeme v mírném pásmu, kde nežijí děsiví hadi. Když Izraelci vyšli z Egypta, potkali jich na poušti mnoho. Ovšem oni tady nebyli jako překážka na jejich cestě. Oni tady byli jako trest. Izraelci totiž **začali na poušti malomyslnět. A začali proti Bohu a proti Mojžíšovi reptat: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umořili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.“** K čemu zde u Izraelců vlastně došlo? Ve chvíli, kdy byli unaveni a umořeni výhni pouště, přestali být vděční Bohu za jejich vysvobození z otroctví Egypta. Ztráceli důvěru v Boha, cíl zaslíbené země přestali vidět a věřit v něj. A to i přesto, že je Bůh doprovázel v podobě oblakového sloupu, a byl stále s nimi! Odvrátili

se od Božího doprovázení a od Jeho ochrany. Následkem za jejich jednání jim bylo, že **mnozí uhynuli po hadím uštknutí**. Tomuto druhu hada se říkalo **ohnivý**, protože jeho uštknutí páliho jak oheň.

Každý hřích, bratři a sestry, působí smrt. Je jako hadí jed. A každý, kdo nečiní pokání, je obklopen neviditelnými hady, kteří otravují jeho život. A pokud přes mnohá varování si člověk nedá říct, tak nakonec ve svém hříchu může i zemřít! A řeknu vám, pokud bych se měl něčeho bát, tak toho, že v pekle je mnoho hnusných, obrovských a slizkých hadů. A sám satan je tím největším. Píše se o něm v knize Zjevení a taky v první biblické knize Genesis. Tam oklamal Evu. Když byste si zadali třeba na biblenetu slovo had, pak vám tam vyjedou právě tyto verše, dále hadi egyptských kouzelníků, příběh ohnivých hadů na poušti, ale jinak se v Bibli ten had plazí skrytě. A člověk si to ani neuvědomí. Např. slovo **hadačství**, okultní věštecká praktika. Jaká to čertovina. Ale nejen to. I slovo **hádat se, dohadovat se**. Tam, kde se lidé hádají, tam mezi ně vstupuje zlý neviditelný had. A jak slova umí ublížit! Jsou jak **hadí uštknutí!** A odkud vychází? Z lidského srdce! Ne nadarmo Jan Křtitel i Ježíš nazývá lidské pokolení **plemeno zmijí! Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete uniknout před nastávajícím hněvem?** V tom 140. žalmu se mluví o těch, kteří si **ostří jazyky jako hadi, a za rty mají hadí jed**. V knize Job je zase přirovnáno, že ten, kdo otevírá své srdce k hříšnému jednání, je jako ten, který **saje zmijí jed a hadí jazyk ho nakonec zabije** (Jb 20,16). V knize Přísloví je varování před vínem, které se leskne, ale nakonec **vklouzne a uštkne jako had**. Muži jsou zase varováni před úlisnými rty cizinky. Hadi sexuální nečistoty se plazí po internetu a jiných médiích a chtějí vklouznout skrze lidské oko do mysli i do srdce. Kolik takových je spoutaných nebo uštknutých takovým hadem? Nicméně hada jistě můžeme vidět i za tím, když lidi odsuzujeme, když máme neodpuštění, hněv. Pokud člověk neodpustí, jed hořkosti začne dotýčněho dusit. A taky, odkud jsou např. mnohé deprese? Nejsou to také hadi? Je, bratři a sestry, mnoho hadů, kteří nám chtějí otravovat život. Možná si řekneme, že moje vlažnost, můj malý hřích nic není, chováme si ho pod postelí, nikdo ho nevidí. Víte, někomu to nevadí, ale já třeba, kdybych měl doma chovat hada v teráriu, já bych tam asi neusnul. Bál bych se. Někdo by řekl, *na to si zvykneš*. Ano, na hřích, když v něm člověk zůstává, si taky člověk zvykne. Přijde mu to normální. Mnohokrát se stalo, že had svého majitele zabil. I ten majitel si myslel, že se to nikdy nemůže stát. I my si myslíme, že nám nic nehrozí. Vezměme vážně svůj duchovní stav a vyžeňme své hady!

Pak jsou tady samozřejmě ti, kteří si už nedovedou pomoci. Jsou už příliš svázáni, prolezlí a Pán Ježíš od nich už odešel, protože si zvolili jiného pána. Co s nimi? Mají ještě nějakou šanci? Samozřejmě! Uštknutí Izraelci šli za Mojžíšem a vyznávali své hříchy a prosili Boha za odpuštění. Na Boží pokyn **Mojžíš tedy udělal bronzového hada a připevnil ho na žerd'. Jestliže někoho uštkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naživu**. Bůh měl východisko pro ty, kteří byli uštknutí a ve kterých už smrtící jed působil. Ovšem měli jen nějaký čas na to, aby šli pohlédnout na bronzového hada. Ten, kdo se vzdálil příliš od společenství a od tohoto místa, po uštknutí to nemusel stihnout a zemřel. Jak je, pro nás, bratři a sestry, důležité, se nevzdálit ze společenství Božího lidu, ale především nevzdálit se Pánu Ježíši. Protože **tak jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný**. Pán Ježíš byl vyvýšený na dřevě kříže. Chodit ke Kristovu kříži pro nás znamená činit před Bohem pokání, vyznávat své hříchy. Nedovol nikdy, aby tě had tvého hříchu omráčil tak, abys už nestihl dojít ke Kristu. Nedovol nikdy z tvého života Pánu Ježíši odejít! Dokud žiješ, máš šanci jít k Němu a na Něj pohlédět! Dokud žiješ, zbav se svých hadů, zabij je! **Kristus ti dává sílu šlapat po hadech a štírech**, po síle nepřítele! Ovšem pouze tehdy, když budeš činit pokání a dovolíš Kristu, aby ve tvém životě zvítězil. **Každý, kdo v Krista věří, má život věčný**. V Božím království nejsou hadi, Kristus nás od nich osvobozuje, osvobozuje nás od pekla, nelezme tedy do něj zpět, nýbrž pohlédněme na Ježíše a následujme Jej! Amen! Píseň 324

Modlitba večeře Páně (při vysluhování píseň 336)

Píseň 391

Slovo poslání: 2. Korintským 11, 1-3: Kéž byste ode mne snesli trochu nerozumu – ano, snásejte mne! Vždyť vás žárlivě střežím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu. Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu.

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 489

